

TURINYS

Padėkos.....	9
Autoriaus žodis	13
Įvadas.....	15
1 skyrius. „Nuo dviejų girdėjau tik gospelo muziką“	21
2 skyrius. „Nesijaudink, mama“	29
3 skyrius. „Aš tiesiog sėdėdavau klasėje ir žiūrėdavau pro langą...“	35
4 skyrius. „Aš nepanašus į nieką kitą“	44
5 skyrius. „Kokį velnią ten darote?“	53
6 skyrius. „Kas vyksta? Kas vyksta?“	59
7 skyrius. „Sveiki, mielieji. Štai pinigai sąskaitoms apmokėti“	67
8 skyrius. „Tas pulkininkas... jis pats velnias“	75
9 skyrius. „Jei negaliu judėti, tai negaliu ir dainuoti“	86
10 skyrius. „Kodėl muzika turėtų prisidėti prie jaunimo nusikalstamumo?“	96
11 skyrius. „Žmogau, spalvotieji dainavo ir grojo tai, ką aš dabar“	105
12 skyrius. „Tik įsivaizduokite! Vaikinas iš Memfio važiuoja motociklu“	114
13 skyrius. „Nemėgstu veltis į tas improvizacijas“	122
14 skyrius. „Noriu, kad mes vėl būtume skurdžiai“	127
15 skyrius. „Jis buvo turtingas, jis buvo lyg žaibo blyksnis“	135
16 skyrius. „Tas gaižiai dvokiantis afrodiziakas rokenrolas“	142
17 skyrius. „Aš laimingas, kad galiu kažką duoti“	149
18 skyrius. „Prabusk, mama“	155
19 skyrius. „Pasaulis gyvensnis naktimis“	164
20 skyrius. „Ten buvo tokia mergaitė, su kuria dažnai matydavausi...“	172
21 skyrius. „Kad ir kuo aš tapčiau, tai reikš, kad Dievas man tai parinko“	179
22 skyrius. „Ten aš neturėjau visiškai jokio žodžio“	187
23 skyrius. „Mokyklinukė, kuri liemenėlėje nešiojosi pistoletą“	194

24 skyrius. „Jeigu galime kontroliuoti seksą...”	204
25 skyrius. „Blogiau nei žiūrėti prastą filmą yra tokiam filme vaidinti“	213
26 skyrius. „Vaikiniai, jeigu ketinate tiesiog sėdėti ir į mane dėbsoti, aš einu į lovą“	221
27 skyrius. „Žinau, kad šiame mieste aš tesu pašaipų objektas“	226
28 skyrius. „Kai kurie iš jūsų galbūt mano, kad Elvis yra Jėzus Kristus“	231
29 skyrius. „Ką aš darysiu, jeigu jiems nepatiksiu?“	237
30 skyrius. „Girdėjau gandų, kad Elvis miegojo su visomis...”	244
31 skyrius. „Aš noriu muzikantų, kurie galėtų groti įvairiausių žanrų muziką“	249
32 skyrius. „Nenoriu, kad koks nors pamišęs kalės vaikas...”	255
33 skyrius. „Pone Prezidente, jūs turite savo šou, o aš savo“	264
34 skyrius. „Vaikystėje aš buvau svajotojas“	270
35 skyrius. „Labai sunku tą įvaizdį atitikti“	276
36 skyrius. „Atleiskite, kad nenulaužiau jam sumauto sprando“	285
37 skyrius. „Jeigu nori, kad išeičiau“	294
38 skyrius. „Geriau būsiu be sąmonės nei apgailėtinas“	301
39 skyrius. „Aš linkęs save naikinti, žinau tai“	308
40 skyrius. „Aš labai lengvai susižaviu“	317
41 skyrius. „Aš turiu trisdešimt devynis nuo manęs priklausomus darbuotojus“	322
42 skyrius. „Aš taip pavargau būti Elviu Presley“	331
43 skyrius. „Vienišas gyvenimas baigiasi Elvio Presley bulvare“	338
Baigiamasis žodis	343
Kas po Elvio mirties nutiko jo artimiesiems?	346
Geriausios Elvio Presley dainos	350
Bibliografija	355
Nuorodos	359
Apie autorių	372

Ivadas

„Kaip žmonės mane prisimins, kai aš mirsiu? – norėjo žinoti Elvis. – Gal jie netrukus mane pamirš?“ (1)

Tai vyko 1977 m. gegužę nedideliame Bingamtono mieste, Niujorko valstijoje. Elvis gulėjo vienišas ir prislėgtas viešbučio apartamentuose, jo naujausia mergina per monotonišką koncertinį turą ėmė kamuotis iš nuobodulio ir laikinai išvyko, taigi jis liepė pakviesti pritariančiąją vokalistę, sopraną Kathy Westmoreland, kad palaikytų jam draugiją. Elvis neįstengė ištverti vienumos, negalėjo miegoti vienas. Jo svitai taip pat nepatiko, kai jis miegodavo vienas. Kai Elvio niekas neprižiūrėdavo, jie imdavo nerimauti.

Kathy, buvusi mylimoji ir draugė, koncertavusi su Elviu septynerius metus, prasėdėjo su juo tą ir kitą naktį, klausėsi jo kalbų apie motiną, atsvarę, sveikatą ir dukrą, guodė, kai jis nerimavo dėl atviros knygos, kurią netrukus turėjo išleisti trys jo buvę darbuotojai, purtė galvą, kai Elvis nuogąstavo, kad po savo mirties greitai bus pamirštas.

Elvis jai pasakė: „Nepadariau nieko ilgalaikio... taip ir nesuvalidinau klasikiniam filme.“ Kad ir kiek daug džiaugsmo jis suteikė dainuodamas, kad ir kaip prisidėjo pakeisdamas populiariosios muzikos kryptį, Elvis matė tik savo nesėkmingą bandymą tapti „tikra kino žvaigžde“. Ir tai jį kankino.

Elviui buvo vos keturiasdešimt dveji, bet jau kamavo daugybė negalavimų, nes buvo priklausomas nuo vaistų, išsekęs ir be galo nusivylęs, todėl jau kalbėjo apie save būtuojų laiku. Kažkurią akimirką Elvis bandė pajaukauti, kad per jo laidotuves Kathy turės apsirengti baltai. Ji nusijuokė ir pažadėjo taip padaryti, paskui laikė už rankos, kol jis užmigo. Elvis visada troško miego, bet taip dažnai negalėdavo sudėti bluosto.

Toks buvo Elvis Presley, dabar pripažintas mylimiausiu visų laikų atlikėju, o tuo metu – ligotas žmogus, kenčiantis paskutinius kelis mėnesius tragedijos, kuria virto jo gyvenimas.

Bet koks tai buvo gyvenimas! Iš esmės visą jo, kaip suaugusio žmogaus, gyvenimą, kai tik jis įžengdavo į kambarį, kiekvienas šypsodavosi. Kai Elvis pajuokaudavo, visi juokdavosi kartu, tik garsiau; kai ko nors paprašydavo, pagalbininkai skubėdavo įtikti. Visi buvo malonūs: nuo būrio besirūpinančių vyrų, kurie kasdien laviravo tarp vergovės ir draugystės, iki nuolatos augančio giminaičių klanų, priklausomo nuo jo, nes suteikė darbą ir pastogę. Ir dar buvo daugybė merginų, už kurių palankumą Elvis atsidėkodavo dovanodamas automobilius ir deimantus.

Taigi, koks tai buvo gyvenimas. Kad ir ko Elvis panorėdavo, galėdavo nusipirkti, tad ir pirkto... namus, daugybę kadiakų, lėktuvų, ginklų – ir keletą gydytojų. Nors jam visada labiau patiko būti tuo, kuris duoda, jeigu nutardavo paprašyti paslaugos, beveik visada viskas dėl jo būdavo padaroma. Du Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentai atsiliepė į jo skambučius, o senatoriai, valstijų gubernatoriai, kino, roko ir sporto žvaigždės stovėjo eilėse, kad užkulisuose jam pasišypsotų, paspaustų ranką ir kartu nufotografuotų. Elvis buvo lyg magnetas. Visi pas jį ėjo, o tuo metu Memfio policija, ligoninės vadovybė ir spauda nusukdavo į šalį akis, kai nutardavo, kad bus mandagu šio to nematyti.

Žinoma, kad jie taip elgėsi. Elvis buvo vyras-berniukas, kuris XX a. šeštojo dešimtmečio viduryje per trisdešimt mėnesių nuėjo kelią nuo vidurinės mokyklos suolo iki pirmų vietų populiariausių dainų sąrašuose visame pasaulyje, o savo pasirodymais Amerikos televizijoje, paskui ir užsienyje kėlė pasipiktinimą ir meilę.

Kadangi muzika – greičiausias būdas sužadinti jausmus, dainuojančios žvaigždės nuolatos pasirodo ir išnyksta sukeldamos trumpalaikių susižavėjimo protrūkių, bet Elvio balsas, elgesys, drovi šypsena, berniukiškas grožis, kūno judesiai dainuojant, jo seksualumas ir gyvenimo istorija skleidė kažką, kas įstrigo visuomenės vaizduotėje. Jis jaudina tą vaizduotę iki šiol, todėl, net praėjus beveik penkiasdešimčiai metų po mirties, Elvis tebėra didžiausias ir ilgaamžiškiausias Amerikos dievukas.

Vaikystėje jis svajojo, kad sėkmė išlaisvins jį ir jo šeimą nuo skurdo. Bet paskui Elvis suprato, kad tokia didžiulė šlovė, kokios sulaukė, ne tik

išlaisvina, bet ir įkalina. Jis nebuvo pirmas rokenrolo dainininkas, bet buvo pirmoji roko superžvaigždė, o šis statusas reiškė, kad nebuvo jokio kito žmogaus, iš kurio patirties jis galėtų pasimokyti. Nebuvo nieko, su kuo jis galėtų pasidalinti našta būti savimi – Elviu. Visą savo gyvenimą dažnai kartojo, kad visados jautėsi vienišas. Ir tai buvo suprantama. Be jo, niekas kitas nežinojo, ką reiškia būti nuolatos varstomam susižavėjusių ir dėmesingų žvilgsnių, ką reiškia būti alchemiku, kuris paverčia muziką meilės ir aukso kalnais.

Elvis troško tapti turtingas ir garsus. Jo nepakartojamas dviejų su puse oktavų balsas, pasiekdavęs naują lygmenį dainuojant falsetu, atnešė ir tai, ir dar daugiau. Bet kas būdavo tada, kai jis nulipdavo nuo scenos, kai kameros nuo jo nusisukdavo, o scenos žibintai užgesdavo? Kur jis tada atsidadavo? Niekur. To neįmanoma apibūdinti, bet didžiulė šlovė atitvėrė jį nuo bet kokių tikrojo pasaulio apraiškų. Bėgant metams jis vis dažniau traukdavosi į savo erdvę, ar tai būtų Greislandas Memfyje, ar namai Holivude ir Las Vegase, kur svita pataikavo jo baimėms, nesaugumui ir depresijai.

Tą naktį su Kathy Westmoreland Bingamtone, likus vos keturiolikai savaitių iki mirties, Elvis buvo psichologiškai palūžęs ir išsekęs emociškai. Kaip jis galėjo pulti į tokią neviltį? Kas blogo nutiko žmogui, apdovanojamam tokia gausybe talentų ir gabumų? Iš šalies atrodė, kad Elvis turi viską. Bet prieš keletą mėnesių, žvelgdamas į jį dievinančius gerbėjus, jis niūriai tarė vienam savo darbuotojui: „Jie nemyli manęs kaip žmogaus. Jie net nenutuokia, kas vyksta mano viduje.“ (2)

Jie ir negalėjo nutuokti. Bet jeigu būtų turėję galimybę skaityti jo mintis, ką būtų sužinoję? Turbūt daugybę prieštaringų troškimų, pareigų ir spaudimo. Tuo metu Elvio praeitis jau daugiau kaip dvidešimt metų buvo nesibaigiantis konfliktas su dabartimi, todėl jo svajonės atsimušė į žiaurią tikrovę, o meninės ambicijos buvo paaukotos, nes reikėjo tenkinti poreikius, klausyti vadybininko ir užtikrinti nuolatinį pinigų srautą. Kino ekrane ir scenoje Elvis spinduliavo žavią drąsą ir pasitikėjimą savimi. Bet tai buvo tik kaukė, už kurios jis slėpė savo baimes ir silpnumą.

Paskutiniaisiais savo gyvenimo mėnesiais Elvis svarstė, ar gerbėjai liks ištikimi, kai jis pasens. Bijavo, kad jį apleis, būgštavo, ką pagalvos sužinoję apie tamsiausias jo paslaptis. Būta ir asmeniškiesnio pobūdžio nerimo.

Ką daryti su sunkiai suvokiamomis išlaidomis? Apimtas guvesnės nuotai-
kos, Elvis suprasdavo, kad tai jį žlugdo, bet negalėjo susivaldyti. Ar netru-
kus baigsis pinigai? Jo tėvas manė, kad tai visai įmanoma. Negalėdamas
savęs sustabdyti, Elvis arba išleisdavo didžiąją dalį savo turto, arba jį išda-
lindavo. Didžiausia baimė, nuolatinis košmaras buvo mintys, kad netru-
kus bus priverstas parduoti savo namus, Greislandą, ir vieną dieną atsi-
durs ten, nuo kur pradėjo, vėl taps skurdžiumi, o apie jį prisimins tik kaip
apie žlugusią buvusią žvaigždę arba dar blogiau – kaip apie apgailėtiną
pokštą.

Jau nuo pat pradžių Elvio paslaptis – skurde augęs baltasis vaikinukas
iš segreguotos Misisipės valstijos nutaria dainuoti savo muzikinių dievu-
kų kurtą juodųjų muziką – reiškė labai pavojingą derinį. Gimęs baisiausio
skurdo nukamuotame ketvirtjo dešimtmečio kaime, jis per savo karjerą
uždirbo šimtus milijonų dolerių, tačiau niekada niekur neinvestavo ir ga-
liausiai buvo priverstas imti iš banko paskolas, kad padengtų išlaidas nuo
vieno koncertinio turo iki kito – kad sumokėtų nuo lošimo priklausomo
savo vadybininko skolas.

O kur dar painūs religiniai įsitikinimai. Elvis visą gyvenimą buvo
Bibliją skaitantis sekmininkas, tačiau domėjosi ir numerologija bei misti-
ka. Ir nors dažnai meldėsi, daug aukėjo labdarai, nuolatos laužė ištikimy-
bę, buvo ištvirkęs meilužis ir vyras, pats iš daugybės moterų savo gyveni-
me reikalavęs visiškos ištikimybės. Rokenrolas pavertė jį žvaigžde, bet iš
pradžių jis norėjo dainuoti gospelo kvartete ir visą gyvenimą iš visų muzi-
ko žanrų pirmenybę teikė religinėms giesmėms.

Prieštaravimų slypėjo visur. Nors buvo skandalingiausias ir seksua-
liausias dainininkas pasaulyje, Elvis jaunystėje labai artimai bendravo su
motina; nors anksčiau buvo ilgaplaukis maištininkas, vėliau tapo kareivio
pavyzdžiu ir koncertuose dainavo pergalingas patriotines dainas; ir nors
išoriškai Elvis visada atrodė be galo savimi pasitikinti pasaulinė žvaigždė,
persirengimo kambaryje taip nervindavosi, kad prieš kiekvieną pasirody-
mą jam suleidavo amfetamino, suteikdavusio drąsos išeiti į sceną.

O kai nedainuodavo, kai su savo bičiuliais sėdėdavo kino salėje, Elvis
tapdavo kino gerbėju: jis daugelį metų nuomojosi kino sales po jų dar-
bo valandų, kad galėtų pažiūrėti mėgstamus filmus: ir senus, ir naujus.

Išmanė kiną gana gerai, kad nekęstų ir drovėtųsi daugumos savo paties filmų.

Nėra abejonų, kad Elvis buvo linkęs save naikinti. Bet ar buvo tam koks kitas paaiškinimas, išskyrus jo egocentriškumą? Jis tapo populiariausiu dainininku pasaulyje, kuriam su malonumu būtų rašę patys geriausi dainų kūrėjai, tad kodėl jis eikvojo savo balsą ir talentą tokiai daugybei banalių melodijų su klišinėiais teksta, kai tekdavo įrašinėti dainas filmams, kurių taip nekeitė? Ir ką sau galvojo tas ligotas žmogus, beviltiškai priklausomas nuo receptinių vaistų, kai, likus vos kelioms savaitėms iki mirties, leidosi į koncertinį turą ir filmavosi specialioje televizijos laidoje? Ar gali būti, kad jam žūt būt reikėjo pinigų? O gal jo vadybininkui, pulkininku pasivadinusiam Tomui Parkeriui, pinigų reikėjo dar labiau?

Kada gi prasidėjo priklausomybė nuo receptinių vaistų? Ar tai nutiko anksčiau, nei daugelis ėmė įtarti? Galbūt per tarnybą JAV armijoje, o gal, kas atrodo labiausiai tikėtina, netgi prieš tai? Ir kaip visame pasaulyje garsus dainininkas galėjo būti toks vangus ir tiek metų kęsti savo bjaurų vadybininką? Ar motina buvo teisi, kai Elvio karjeros pradžioje apie Parkerį pasakė, kad tai „pats velnias“?

„Aš taip pavargau būti Elviu Presley“, (3) – sakydavo jis paskutiniaisiais savo gyvenimo mėnesiais. Ir kartais visai lengva suprasti priežastį. Bet ar tikrai viskas turėjo susiklostyti šitaip? Kada ir kur Elvio Presley gyvenime buvo pasėtos jo sėkmės, nesaikingumo ir silpnumo sėklos?

4 skyrius

„Aš nepanašus į nieką kitą.“

Elvis

Apie „Memphis Recording Service“ jis perskaitė laikraštyje: tai buvo vieta, kur galėjai ateiti tiesiog iš gatvės, įrašyti plokštelę ir pasiimti ją namo. Elvis girdėjo ir apie Samą Phillipsą. Šiam žmogui priklausė minėtoji kompanija ir 1953 m. jis tapo miesto įžymybe. Tai buvo radijo inžinierius, bet paskui išėjo iš darbo ir važinėjo po visą Memfį pagal užsakymą įrašinėdamas vestuvių, laidotuvių ir „Rotary“ klubo kalbas. „Mes įrašinėjame bet ką, bet kada, bet kur“, – buvo teigiama Phillipso kompanijos reklamoje miesto laikraščiuose. Tai vyko laikais, kai niekas dar neturėjo namuose kasetinių diktofonų, taigi jis sugalvojo įdomų dalyką.

Bet Elvis žinojo, kad „Memphis Recording Service“ Samui yra tik papildomas verslas, padedantis sumokėti nuomą, nes Phillipsas buvo įsteigęs ir savo įrašų kompaniją. Ji vadinosi „Sun“ ir Phillipsas joje įrašė kai kuriuos bliuzo muzikantus iš Bylo gatvės, tokius vyrukus kaip B. B. Kingas, Ike'as Turneris ir Howlinas Wolfas, kurių įrašinėti nenorėjo niekas kitas. Paskui Samas tuos įrašus išnuomodavo „Chess“ – kur kas didesnei įrašų kompanijai iš Čikagos. Phillipsas buvo baltasis iš Alabamos, mėgęs Bylo gatvės muziką. Taigi Elviui tai neabejotinai buvo žmogus, su kuriuo reikėtų susipažinti. Bet kaip? Elvis nutarė, kad reikia tiesiog pasibelsti į Phillipso duris.

„Memphis Recording Service“ buvo įsikūrusi vieno aukšto pastate su parduotuve iš fasadinės pusės, Sąjungos gatvės 706 name, palei kampą

su Maršalo garve, ir Elvis daugybę kartų ten važiavo pro šalį, tikėdamasis pamatyti iš pastato išeinantį Phillipsą, o gal net Rufusą Thomą. Rufusas buvo juodaodis Memfio didžėjus, įrašęs su „Sun“ dainą *Bear Cat* („Nuolanki katė“) – tai buvo atsakas Big Mama Thornton dainai *Hound Dog* („Skalikas“), kurią Elvis buvo nusipirkęs. Bet jis niekada nepastebėjo ten nei Rufuso, nei Phillippo.

Taigi, nuo mokyklos baigimo praėjus savaitei ar daugiau, vieną šeštadienio popietę Elvis pasirodė prie studijos, keletą kartų pabandė žvilgtelėti pro langą, paskui, išsekus drąsai, nueidavo šalin. Galiausiai suprato, kad pro pakeliamas žaliuzes jį stebi šviesiaplaukė moteris iš „Sun“ biuro. Elvis pasijuto taip nejaukiai, kad vėl nuėjo.

Kai galiausiai įžengė vidun, moteris nusišypsojo, tarsi apdovanodama už drąsą atverti duris. Ji buvo įpusėjusi ketvirtą dešimtį ir nešiojo akinius. Sėdėjo prie didžiulės rašomosios mašinėlės mažyčiame kabinete ir atrodė kaip viena tų mielių, bet tvirtų mokytojų iš Hjumso vidurinės.

Mažyčiame biure jau laukė kiti jaunuoliai, kai kurie su gitaromis, turbūt taip pat tikėdamiesi būti atrasti, taigi Elviui teko laukti savo eilės. Kai sekretorė pagaliau priėjo prie jo, Elvis pasakė, kad norėtų padaryti įrašą savo motinai gimtadienio proga, nors jis šiek tiek pamelavo – Gladys gimtadienis buvo balandį, ne liepą. Bet sekretorė užsirašė Elvio vardą ir kaimyninio buto telefono numerį (Presley šeima telefono neturėjo), paskui paprašė 3 dolerių ir 98 centų, prie to dar pridėjo mokesčių sumą ir galiausiai nusivedė į studiją galinėje dalyje. Vėliau Elvis suprato, kokia mažytė buvo ši studija – ne ką didesnė už nedidelį barą. Bet tai buvo pirmas kartas, kai jis atsidūrė įrašų studijoje, taigi jam viskas atrodė labai įspūdinga. Pastačiusi jį prie mikrofono, sekretorė kelias minutes paplepėjo, bandydama jį nuraminti.

– Kokį stilių jūs atliekate? – paklausė ji.

Elvis nežinojo, ką į tai atsakyti, taigi tiesiog pratarė:

– Aš dainuoju viską.

– Bet į ką tai panašu? – neatstojo ji.

– Aš nepanašus į nieką kitą.

– Ar dainuojate hilibilio* dainas?

– Taip.

* Hilibilis (angl. *hillbilly*) – taip iki XX a. šeštojo dešimtmečio dažnai buvo vadinama kantri muzika.

– Vadinas, jūsų stilius panašus į hilibilį?

– Aš nepanašus į nieką kitą. (1)

Tuo metu viskas buvo baigta ruošti.

– Gerai. Kai būsite pasiruošęs, pradėsime, – tarė moteris, tada nuėjo į kambario galą, žengė prie valdymo pulto ir nuspaudė reikiamą mygtuką.

Dabar Elvis taip nervinosi, kad išdžiūvo burna, bet vis tiek sugebėjo atlikti meilės baladę *My Happiness* („Mano laimė“). Prieš keletą metų ši daina tapo Ellos Fitzgerald ir kelių kitų dainininkų hitu. Anais laikais kelios didelės žvaigždės dažnai įrašydavo tą pačią naują dainą ir kovodavo dėl pardavimų. Kadangi už sumokėtą sumą Elviui priklausė abi dešimties minučių trukmės acetatinės plokštelės pusės, jis dar sudainavo *That's When Your Heartaches Begin* („Štai kur prasideda tavo širdgėla“) – šis kūrinys priklausė „The Ink Spots“, keturiais balsais dainavusiai juodaodžių grupei, pritardavusiai sau gitaromis ir bosu. Po kelerių metų Elvis įrašė šią dainą jau profesionaliai RCA studijoje ir išleido kaip singlo *All Shook Up* („Lyg ne savas“) B pusę. Pagrindinio „The Ink Spots“ tenoro Billo Kenny balsas padarė jam didžiulę įtaką ir daugelį metų Elvis dainavo aukštas Kenny partijas, kaip, beje, ir šioje grupėje dainavusio boso.

Visą tą laiką, kol buvo prie mikrofono, Elvis jautė, kad sekretorė jį stebi. Bet nežinojo, jog, įpusėjęs pirmąją dainą, ji slapta įjungė juostinį įrašymo aparatą, kad paskui galėtų tai sugroti Samui Phillipsui, kuris tuo metu buvo išvykęs įrašinėti vestuvių. Vėliau Elvis sužinojo, kad tos moters vardas yra Marion Keisker ir ji padeda Phillipsui studijoje, o prieš tai jiedu kartu padirbėjo Memfio radijo stotyje ir ten ji Samą, vedusį vyrą, įsimylėjo. Kiek vėliau Elvis sužinojo, kad norėdama prisiminti, kaip jis atrodo, Marion prie jo vardo ir atliekamos dainos užsirašė „Timothy Žandenos“. Tą dieną Marion neprasitarė, bet jai patiko tai, ką girdėjo. Pamanė, kad Elvio balsas meldžiantis ir gailus. „Geras baladžių atlikėjas – griebk jį“, – parašė Marion ant kortelės savo archyvams.

Elvis, žinoma, tikėjosi susitikti su didžiuoju Samu Phillipsu, bet net ir nesusitikęs, apimtas jaudulio, parsinešė plokštelę namo ir leido vis iš naujo, kol „ji beveik susidėvėjo“. Jis saugojo ją visą gyvenimą. Po daugelio

metų, kai vėl ją išgirdo, Elvį pralinksmino, koks aukštas buvo jo balsas būnant aštuoniolikos.

Gladys, be abejo, labai didžiavosi ir privertė Elvį paleisti plokštelę keiliems pažįstamiems kaimynams. Elvis manė, kad plokštelė turbūt patiko ir tėčiui, nors Vernonas niekada nedaugžodžiavo. Elviui atrodė, kad vien būti įrašytam, nors ir už savo pinigų, yra jo ryžto siekti tikslo įrodymas. Bet tai, ką pasakė moteris iš įrašų studijos, vis sukosi galvoje. Kokio žanro jis atstovas? Jis išties to nežinojo. Patiko Deanas Martinas ir Bringas Crosby, taip pat kiti sentimentalių dainų atlikėjai. Bet jis mėgo ir Hanką Williamsą. Kai per radiją pranešė apie Williamso mirtį, jo motina verkė visą dieną. Bėda ta, kad populiarioji ir kantri muzika, rodos, nederėjo tarpusavyje. Bent jau keistai skambėjo leidžiama per radiją. Abiem muzikos žanrams buvo atskiros radijo stotys. Ir nė vienas šių žanrų nederėjo prie ritmenbliuzo grupių, kurių Elvis klausėsi kiekvieną vakarą, arba juodųjų duvopo atlikėjų, kuriuos jam patiko mėgdžioti. Ir šalia to dar buvo Elvio pirmoji meilė – gospelsas.

Maždaug tuo metu Elvis pradėjo susitikinėti su mergina vardu Dixie Locke. Penkiolikmetė lankė kitą mokyklą. Elvis pamatė ją bažnyčioje su draugėmis ir nugirdo, kaip merginos garsiai kalba apie tai, kad kitą penktadienį eis pasivažinėti riedučiais į „Rainbow Rollerdrome“. Žinoma, jis užkibo ant kabliuko ir taip pat ten nuvyko. Kaip ir tikėjosi, abu ten pasikalbėjo, paskui jis parvežė merginą namo senu automobiliu, kurį Vernonas nupirko už penkiasdešimt dolerių aštuonioliktojo gimtadienio proga. Pasimatymas buvo numatytas kitą savaitę, bet kai Elvis užsuko į Dixie namus jos pasiimti, tėvai atsisakė išleisti. Savo ryškiais drabužiais, ilgais plaukais ir žandenomis Elvis nebuvo panašus į vaikiną, kuriam tėvai patiktų savo dukrą. Taigi, užuot ėję į miestą, jie sėdėjo su Dixie šeima ir žaidė „Monopolį“. (2)

Tačiau Elvis, matyt, padarė įspūdį, nes maždaug po savaitės Dixie tėvai atsileido ir netrukus jiedu jau vaikščiodavo į kiną arba užkandinėje Riversaido parke klausydavosi muzikos iš automato. Nors jie darė viską, ką daro paaugliai, tie laikai dar buvo gana nekalti.

Dixie buvo smulki, turėjo tamsius, pečius siekiančius plaukus, nešiojo trumpas baltas kojines ir amžinai juokėsi. Be to, ji buvo ištikima ir

nekreipė dėmesio, kad Elvis atrodė kaip keistuolis. Eidavo su juo klausytis gospelo, o kartais jie užsukdavo į juodaodžių baptistų bažnyčią Rytų Trigo gatvėje Pietų Memfyje. (3) Vietos pastorius Herbertas Brewsteris garsėjo savo pamokslais ir tuo, kad parašė „gospelo karalienei“ Mahaliai Jackson pirmąjį hitą *Move On Up a Little Higher* („Pakilk šiek tiek aukščiau“). Elvis jau turėjo kelias Mahalios plokšteles.

Kadangi dėl segregacijos baltieji Memfyje negalėjo eiti į spalvotųjų bažnyčias per pamaldas arba sėdėti greta kitos rasės atstovo klauptuose, Elvis ir Dixie kaip svečiai stovėdavo mažame prieangyje už vartelių bažnyčios šone, iš ten viską stebėdavo ir klausydavosi. Elvio nuomone, tai „visada būdavo kažkas nuostabaus“. Dixie jis tvirtino, kad „nenorėtų nieko daugiau“, tik galėti dainuoti kaip kai kurie pastoriaus Brewsterio solistai arba kaip Clyde'as McPhatteris iš duvopo grupės „The Drifters“. Ji maloniai nusijuokdavo ir pataisydavo jo kalbėseną.

Tiesą sakant, vienu metu gospelo dainininko karjera atrodė visai įmanoma: Elvis buvo sujaudintas, kai gavo progą dalyvauti atrankoje į naują kvartetą, dainuojantį jo lankomoje bažnyčioje. Jie vadinosi „The Songfellows“ ir buvo išties geri. Deja, jie to paties nemanė apie Elvį. Grupė atmetė jo kandidatūrą, nes dainuodamas negebėjo laikytis harmonijos. Elvis manė, kad tai geba, bet balsas akivaizdžiai netiko. Jis nusiiminė ir niekada šito nepamiršo. Kai šiek tiek vėliau ėmė įrašinėti plokšteles, visus albumus su savo mėgstamomis giesmėmis įrašė pritariant vyrų kvartetui.

Pirmasis jo darbas po mokyklos baigimo buvo fabrike prie konvejerio, bet ten nepatiko, tad išėjo po dviejų savaitių ir tapo elektriko mokiniu įmonėje „Crown Electric“. Gladys tai tiko. Ji visada norėjo, kad Elvis taptų elektriku. „Aš rimtai žiūrėjau į tą darbą, – vėliau prisiminė Elvis. – Jie mokėjo po tris dolerius už valandą.“

Bet daugiausia laiko, kai nesimokė, kaip sujungti laidus, Elvis važinėjo mažu juodu „Chevrolet“ pikapu ir pristatinėjo įvairiausių įrangą po visą Memfį. Tai buvo patogu, nes suteikė progą keletą kartų užsukti į „Sun“ ir paklausti Marion Keisker, ar pažįsta ką nors, kam reikia dainininko. Ji nepažinojo, bet visada buvo svetinga, tad Elvis po kelių mėnesių pats sau

įrašė dar porą dainų į plokštelę ir priminė Marion, kaip galėtų su juo susisiekti telefonu.

Elvis savo tikslo niekada neatsisakė. Vyresnio amžiaus ambicijas apibūdino kaip „svajonę su aštuonių cilindrų varikliu“: šito jis niekada nestokojo ir metais po mokyklos baigimo keliose vietose Memfyje pasiklausinėjo, ar yra darbo dainininkui. Mažame naktiniame klube „Hi Hat“ Elviui pasakė, kad jam niekada nepavyks tapti dainininku. Taigi jis vėl buvo prislėgtas.

Gladys purtė galvą klausydamasi apie kvailumą tų, kurie atsakė jos sūnui, bet tėtis tik gūžčiojo pečiais, tarsi sakydamas: „Na, o ko tu tikėjaisi?“ Vernonas taip pat turėjo gerą balsą ir Elvis kartais spėliojo, ar gali būti, kad tėtis nenori, jog sūnus sulauktų sėkmės, nes pats jos taip ir nepatyrė. Kita vertus, Vernonas niekada nė nemėgino. Sakydavo Elviui, kad jam derėtų atsidėti elektriko darbui, nes ši profesija ištis gera.

Elvis nebuvo tuo įsitikinęs. „Elektrikai turi sutelkti mintis į tai, ką daro, – sakydavo jis. – Jeigu yra bent truputį išsiblaškę, gali susprogdinti žmogaus namą. O aš visada svajodavau, mano mintys būdavo kažkur kitur.“

Daugiau kaip dvidešimt metų Elvis pats save menkindamas juokaudavo, kad tiesiog „vairavo sunkvežimį“ (4) ir kažkokiu būdu, beveik netyčia, papuolė į „tą beprotišką muzikos verslą“. Bet tai pernelyg kukli versija to, kas nutiko. Žinoma, Elviui pasisekė, negalima šito paneigti. Jis pasirodė pačiu laiku. Bet niekada neketino likti sunkvežimio vairuotoju visą gyvenimą. Tiesiog ketino tuo užsiimti, kol ras savo tikrąjį kelią. Į muzikos pasaulį jis nepateko atsitiktinai. Niekada nesiliovė dėjęs dėl to pastangas.

Taigi vieną tvankų, karštą šeštadienio rytą, baigiantis 1954 m. birželiui ir praėjus beveik metams nuo tada, kai Elvis baigė vidurinę mokyklą ir pirmą kartą atėjo į „Sun“, Marion Keisker paskambino jam į darbą ir paklausė, ar 15 val. jis galėtų atvykti į Sąjungos gatvę. Paskui ji juokaudavo, kad Elvis ten atsidūrė, kol ji dar nespėjo padėti ragelio.

Iki tos šeštadienio popietės Elvis turbūt nebuvo pasakęs Samui Phillipsui daugiau kaip dešimties žodžių, nes kai užsukdavo į biurą „Sun“ arba „netyčia“ sukirodavosi netoliese esančioje kavinėje „Taylor“, kur „Sun“ atstovai eidavo pasėdėti tarp įrašų sesijų, Phillipsas visada būdavo